

Ah Azizim Ah Ben Ne İklimler Devirdim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ocak 2025

Ertelenmiş bir gülüş mü yoksa ötelenmiş mi demeli?

Alametifarıkası ömrün semada saklı

Aşkın eseri ve esiri

Bir güfte kadar telaşlı

Yol aldığım hazan iklimi

Meylettğimse sabır taşı

Kâh mutluluk kâh hüznün kâh acı

Şerh düşülesi yüreğin o buruk kalbin tek ilacı

İlhamına yenik düştüm cihanın

Tenimde saklı dolunayın

Teyakkuzda iken Yıldız kimliğim

Bozguna uğradığım kadar kutsal kitabın

Üstüne yemin ettiğim...

Azat edilesi bir düş isem iklimden güne seken kordan bir hece kör kurşun misali saplandığım yüreğin çeperine...

İzahı yok çoğu şeyin bin bir dereden su getirenlerinse vicdanı yok ve eğer ki bir yasın bir de yaşın esiri ise insan kurumuş dere yatağına döner ne zamanki derdine bulamasa derman...

Lakin azizim:

Ümit kesilmez Allah'tan:

O, ne mukaddes bir d/okunuştur ki semada ansızın hâsıl olur gök kuşağı.

Ah, azizim, ah...

Ben ne iklimler devirdim...

Nasıl da hüznün şerbetini içtim kazan kazan.

İçimde kaynayan bir derin lahza ki yüreğin menkıbesinden taşar alev ve duman.

Meylettğimse bahar ve t/aşkın cemali yüz görümü imgelerde ansızın doğan gün ve saydığım kim bilir kaçınıcı şafak...

İhbar ediyorum zar tutan güneşi ama yetmez...

Mimlenmişken umudun sönmez ferî elbet kâfî gelmez.

Bazen bir mikado çöpü bazen hüznün seyri bir kör döğüştür ki yaşamak mizacımdan çıkıp da yola anlam bulmaksa varlığıma köhne bir motor gibi susan külüstür bir araba gibi yolda kalan elbet yalanın ve yalancının akıbetidir.

Ne yollardan geçtim.

Ne çok dağlar tepeler aştım.

Ne çok ket vuruldu yüreğime ne çok set çekildi önümdeki ikbale.

Allah'tan istedim lakin en zor zamanımda tek sığınağım elbet her şeye kadir iken yüce Yaratan gün doğmadan neler doğdu gecenin ferinde nasıl da aydınlandı yolum.

Şarlatandır kimi zaman imgeler.

Aşk bildiğim aş'ıdır yüreğin.

Arz ettiğim talep bulmasa dahi yasadır evrenin.

Yakut gözlerinde sevginin buseler kondurdum alınına aşk meleğinin.

Yeri geldi uyumadım.

Yeri geldi uyanmadım.

Yeri geldi ölümden beterdi yaşadıklarım...

Cebim delikse cebimden dökülendir dün biriktirdiğim üç beş ak akçe.

Ruhum sönükse zirve yapar hüznün ve muhalif mısralar bir bir dökerler günahlarımı.

Ses etmeden sevdiğim sisli âşık ve yaralı şehir...

Bir şiirden neler umar insan ve işte yeniden âşık olur şehre yazar methiyeler diken diken olur göğün çeperi.

Nazenindir varlığım bazen sessiz bazen fevri.

Sükûtu hayale uğrarım zaman zaman zulmüdür hayatın ve kibirli zatların yalan dolu ihbar hattı.

Çöküktür kimi zaman omuzları kalemin ve göçüktür hayatın külfeti.

Yörük'tür bazen mısralar ve oyulur içim oylumunda sevginin lal satırlar dile gelir.

Kusurumla yaşarım Kadı Kızı olsam bile şaşarım.

Yüreğimse külliye mazhar olduğum bir yangında ansızın alev alır ruhumdaki melankoli.

Rengimle süzgün.

Acımla solgun.

Sürgün edildiğimdir uzak coğrafyalar oysaki kimliğim İstanbul ile bütünleşen bir sıfattır:

Ben İstanbul olurum ve şehre akıtırım yaşlarımı aktarı olduğum yüreğin eteklerinden dökülen taşları sırtlanır yeni bir mekân inşa ederim yorgun kıtaların yanık mektupların yenik sevdalılarının mezarında hadislerle hutbelerle uğurlarım ben dökülen yaşlarımı.

Zanlardır tesir eden can yakan.

Zamandır bazen ilaç bazense imkânsızlığa şerh düşen.

Zaafarımdandır duygu ikliminde seken yüreğim aşkın zincirine dolanan ayaklarım.

Kambersiz düğün misali...

Kalemdir şerefim.

Kalemdir ruh eşim.

Kalemdir derdim ve dermanım.

Kalemdir yaram ve yamalı tasam ve taslağım ve masam ve yatağım ve kurduğum otağı göğün kubbesine konandır ilham perim aşkın rozetini taktığım yakam ve diğer yakamla da asla bir araya gelmeyen tıpkı iki yakası da kavuşmazken şehri İstanbul'un sevdalısı bir şair aşkın mealinde bulan yolunu en çok da kendimden gitmek istediğim...

Gidemem ki.

Kalamam da.

Kalantor gölgeler alay ederler arz ettiğim sevgi israfıyla.
Coşkum diner bazen.
Sözcükler erir buz misali.
Acım büyür adeta buzdağıdır yalnızlığın efsanesi.
Yâdımdır annem.
Yârimdir kalem.
Yanıktır mektuplarım.
Yenik de değildir hani içimdeki çocuk.
Bir yatır gibi.
Yatıya kalan hüznün gibi.
Hüznün münferit olduğunu bilmezlerden değilim bilindik ne varsa Rabbimin eseri.
Ocak da doldururken vadesini.
Akaretim yok ki yüz bulayım mevsimden.
Ekin tarlaları da yarını beklerken.
Yaram tecilli kalemim tesirli kaile alınmasam bile vazgeçmem davamdan.
Mevsimin hicranı yakarken bağrımı ağıtlar yakarım azığa aldığım hayallerimi şiir diye sevdalı yüreklere satarım.
Dibi gördüğüm kaç kere.
Dipsiz bir kuyu iken de yazma sevdası.
Aşkın sanrısında büyüyen sancım ben ki yalnızlığın efsunlu Yıldızı.
Her halükarda açılır kilitli kapılar hele ki baş koymuşsan Allah yoluna ve izafidir tüm açılmayan kapılar meyletmişken bir kere doğrunun uğruna.
Sapılası bir istikamet umudun tecelli bulduğu ve işte tesirli bir rabita aşkın ve umudun solmadığı.
Yürek coğrafyası engindir aşk elzem.
Renkler süzgündür bilinmeze meyyal bir denklem.
Şaibelidir kimi insan şiarı bilinmez ve şevki kırılmaz bir lanet gibi çömerler aşkın ve hüznün başına yeter ki vazgeçmesin insan davasından.
Günü devirdim.
Aşk ise devinen.
Devasa bir rahmet ki yağmurun yıkadığı dağlar ve ovalar ve kirli yürekler...
Şimdi bekliyorum düze çıkmayı ve yağsın diye yağmur ellerimi açtım Rabbime ve şakiyan sesinde evrenin hizaya gelsin diye tüm insanlar yeter ki layığıyla şanıyla şerefiyle insan baş koysun bir kere Hakkın yoluna, o meddücezir ki evrenin infilakı o sanrılar ki gerçeğe dönüşen ve işte meşakkatli bir yolculuk iken yaşamak yeter ki tam olsun insanın teslimiyeti Rabbine...